

19.

Sàigòn, thứ Sáu 16/4/1982

Chúng tôi gặp nhau ở quán *café* dốc cầu Trương Minh Giảng lúc 7 giờ tối, vui vẻ cởi mở hoàn toàn như hai người bạn. Đan mỉm cười nhiều lần khi nghe tôi kể về Mạnh với "*cái đề nghị dễ thương*" của hắn, trên mặt có phần kinh ngạc.

Tôi bật cười:

"Đan đâu hay rằng em đào hoa đến vậy phải không? Chỉ vì em là đũa có lòng, chứ nếu không thì em đâu còn là em với những bản chất tốt như Đan vẫn nhận xét. Mạnh là tên trí thức, có tiền, độc thân. Hắn lại tôn trọng em từ lâu lắm bởi cái mà hắn gọi là '*tài hoa*' nơi em. Vậy mà sao em không muốn nhận đề nghị dễ thương của hắn trong khi em có nhiều điều kiện để nhận, lại đang đau khổ vì Đan nữa. Có phải vì em không phải là người đàn bà lợi dụng và lừa dối đàn ông? Không nhận chỉ vì không yêu hắn mà thôi."

Tôi cười khô khan:

"Đan đánh mất em nhưng Đan cũng hiểu hơn ai hết rằng dẫu có đốt đuốc đi giữa ban ngày, Đan cũng khó lòng gặp được một người thứ hai như em. Điểm khác biệt giữa chúng mình là, nếu xa Đan, em tìm người đàn ông thông minh và có lòng thật dễ. Nhưng với Đan, tìm người đàn bà thông minh lại có lòng như em không phải là chuyện dễ đâu."

Đan gật đầu:

"Anh nhận rằng em nói đúng, nhưng anh nào đánh mất em bao giờ?"

Tôi bủi môi:

"Anh nói láo! Nếu không nghĩ rằng đang mất em thì anh đâu có trở về Sàigòn làm chi?"

Đan bật cười xòa.

[]

Sàigòn, thứ Bảy 17/4/1982

Đi uống *bière* buổi chiều, cái quán quen thuộc của những ngày trước khi Đan đi Rạch Giá.

Lúc ban trưa Đan đã có uống rượu ở nhà nên chiều nay với 5 *litres bières*, anh trông say say, tường thuật cho tôi nghe về cuộc tranh luận với người cha, có Nguyễn Thảo dự thính. Từ ba năm qua, cả hai chúng tôi đều vấp phải một cái đau khổ lớn. Đó là sự kiện mẹ tôi không công nhận Đan và cha mẹ anh vì nhiều lẽ cũng không ưa thích tôi.

Chiều nay Đan kể:

"Anh uống cũng 'đã' rồi nên lời lẽ tuôn trào mạch lạc. Anh nói với ông già, có thằng Thảo nằm nghe, rằng '*Ba không ưa Thu Vân vì*

thành kiến ba nặng quá. Bấy lâu con không suy suyển lòng kính trọng ba mà thật con phải nhận rằng ba còn hẹp hòi quá đối với Thu Vân. Cô ấy là đứa có bản chất rất tốt. Nếu có gì tạo cho ba và thằng Thảo nghĩ xấu về cô ấy là chỉ vì cô ấy quá tự trọng. Nhưng con xin phép hỏi ba, ba năm qua con khôn đốn thế nào, ba và thằng Thảo cũng biết rõ, thì ai là người giang tay với con trong lúc vận cùng kiếp nạn? Đâu phải ba hay thằng Thảo mà chính là Thu Vân. Cô ấy kiêu hãnh quá nên giấu diếm những khổ nhọc riêng trước bất kỳ ai, đặc biệt là với ba má. Vì vậy mà ba không hiểu, lại cho rằng Thu Vân xác xược.

"Ba không công nhận Thu Vân, nhưng con công nhận. Ba năm gần bó với con, Thu Vân bị gia đình từ bỏ, ba má lại không nhận, thêm sự lạnh nhạt của thằng Thảo. Vậy nếu không phải vì tình yêu đối với nhau, Thu Vân còn được gì?"

"Ba và thằng Thảo vẫn tưởng con sống bám đàn bà, nhưng thật sự không phải. Con nhận mọi sự từ Thu Vân chỉ vì con biết cô ấy yêu con và con cũng yêu cô ấy chân thành nữa. Cô ấy thông minh và kiêu hãnh quá nên sự im lặng của cô ấy tạo nên thành kiến xấu trong lòng ba.

"Thật ra nếu ở nhà, Thu Vân sung sướng lắm, nhưng vì yêu con mà đánh đổi hết. Như vậy chưa đủ để ba xóa bỏ thành kiến sao?"

Tôi nhả từng vòng tròn khói và nhìn theo. Có một chút nhói đau trong tim, mơ hồ xa xót... Lại nghe Đan tiếp:

"Anh nói với ông già câu này làm ông khựng lại liền: 'Ba biết hôm nay mẹ thằng Nguyên về, nó đã ly dị với thằng Thảo, không còn là dâu của ba nữa, nhưng vẫn là mẹ thằng Nguyên và nó có quyền về thăm con nó, danh chính ngôn thuận đảng hoàng, ba đâu có cấm cản được....'"

(Tự ý bỏ 8 dòng)

.....

Rồi nhìn tôi, vẻ áy náy, Đan hỏi:

"Anh có làm gì cho em buồn không?"

Tôi im lặng hồi lâu mới đáp:

"Thật ra Đan nói những điều ấy với ông già để làm gì. Có cần thiết nữa đâu?"

Nét buồn lộ hẳn trên Đan:

"Sao lại nói vậy với anh? Em không còn yêu anh sao?"

Tôi không tỏ bày gì nữa.

14 năm bước vào tình yêu, tôi kiêu hãnh quá đúng như Đan nói. Sự kiêu hãnh được khoác cho một cái giá là ngu xuẩn nữa dưới con mắt nhiều người nhận định. Tôi kiêu hãnh nên thà bóp chết trái tim mình hơn là cúi đầu van xin một tình cảm. Từ khởi đầu định mệnh cùng Sơn cho đến cái kết thúc lúc này với Đan đã minh chứng điều

ấy. Cuộc đời tôi nát tan phần lớn chính vì nỗi kiêu hãnh này. Thật xót xa nhưng chẳng chút nào hối tiếc.

Chiều nay, đầu óc bùng bùng, nghe những lời Đan và ngẫm lại đời mình mà đau khổ.

Đan tiếp:

"Anh nói thêm với ông già rằng: 'Con biết đã nhiều đàn bà, nhưng trong đời con, chỉ Thu Vân là người đàn bà mà con nể trọng nhất. Tâm hồn cô ấy cao đẹp quá. Cô ấy là người duy nhất đến với con trong lúc con sa xuống mức độ thấp nhất của sự khốn đốn. Ba coi, mẹ Thảo hay những người đàn bà khác con đã gặp, có ai như Thu Vân? Hay là họ chỉ đến với con khi trong tay con có tiền bạc địa vị? Còn Thu Vân? Cô ấy đâu có thiếu thốn, gia đình khá giả, lại là người rất thông minh thì hẳn phải nhìn ra con là ai chứ. Vậy mà không. Tấm lòng cô ấy nổi bật làm con nể trọng và yêu quý hơn tất cả mọi người đàn bà đã qua."

Xiết nhẹ tay tôi, Đan bày tỏ ân cần:

"Cái đời anh không biết tán láo với đàn bà. Nhất là với em, anh không hề nói dối. Nên khi nói câu trên với ông già là anh đã nói rất thật. Anh yêu em ghê gớm chỉ vì tâm hồn em không giống bất cứ ai anh đã gặp. Em không biết lợi dụng đàn ông. Em kiêu hãnh nhưng rất có lòng. Em cho nhiều mà nhận ít. Anh không lạ nếu ngày nay biết rằng em đã từng làm say mê điên đảo cho nhiều người đàn ông."

Thấy tôi vẫn im lặng, Đan lo ngại hỏi:

"Anh làm em buồn phải không?"

Tôi lắc đầu:

"Không, em không buồn Đan, mà chỉ buồn cho mình. Đan có nghĩ rằng nếu ngày nay ông già hay Nguyên Thảo hiểu được chút ít vai trò em trong đời Đan thì tất cả đã muộn?"

Đan không trả lời. Chúng tôi cùng lặng im từ đó.

Rời quán *bière* qua quán *café* dốc cầu Trương Minh Giảng, tôi ngồi trầm ngâm thật lâu trước tách *café*, nhìn từng giòng xe cộ ngược xuôi trên đường phố mà thấm nghe lòng buồn từng chập. Cuộc đời tôi, cái gì cũng đều lỡ làng muộn trễ, từ khởi đầu cho đến kết thúc chỉ là nuôi tiếc xót xa.

Về vô cùng áy náy, Đan xiết bàn tay tôi:

"Nói gì cho anh nghe đi, đừng lặng yên như vậy. Em thông minh lắm mà, hiểu anh quý chuộng nâng niu em đến chừng nào mà. Em bé nhỏ mong manh nhưng thật có thừa khả năng làm cho đàn ông điên đảo. Cuộc đời anh, chỉ có em duy nhất mới giữ được tình yêu và sự tôn trọng lâu như thế này thôi."

Những lời ngọt dịu cứ vang nhẹ bên tai. Trái tim rung động, tôi nói nhỏ:

"Em cảm ơn mọi ý nghĩ tốt đẹp về em. Đan đừng lo lắng gì cả. Bao giờ Đan còn cần đến em thì bây giờ em vẫn còn là của Đan."

Rồi thôi...

Chúng tôi chia tay nhau lúc 11 giờ đêm. Có lúc tôi lạ lẫm theo cái điều đã từng gắn bó nhau ba năm vậy mà vẫn còn giữ được tâm hồn và cuộc sống của một cặp tình nhân trẻ thì phải kể là một điều quái lạ...

□